

ΑΝΑΣΤΗΤΩ Ο ΘΕΟΣ ΜΟΥ!...

Μὲ τὰς χεῖρας δεδεμένας ἵστατο πρὸ τοῦ Πιλάτου,
 Καὶ ὑπὲρ τῶν διωκτῶν του ἔρρεον τὰ δακρυνά του.
 Μὲ τὸν πορφυροῦν χιτῶνα τὸ ἀκάρθινον τὸ στέμμα,
 Τοὺς κριτάς του ἀτενίζει μὲ γαλήνιον τὸ βλέμμα.
 Ράπισμα ἢ σιαγῶν του δέχεται ὑπὸ βλασφημῶν,
 Ἐπαισχύντως μαστιγοῦνται ὁ Σωτὴρ ὁ ἐλεήμων.
 Σπεῖρα τῶν ἀρχόντων κράζει: Μετ' ἀνόμων λογισθήτω!
 Ὁχλος βάραντος κραυγάζει: Σταυρωθήτω! Σταυρωθήτω!

Τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὤμων φέρων Ἰησοῦς ὁ τῆς Μαρίας,
 Μὲ καμπτόμενον τὸ γόνυ ἐξ ὀδνηρηᾶς πορείας,
 Εἰς τοῦ Γολγοθᾶ τὸν λόφον, μέσω ἐμπαιγμῶν, γελώτων,
 Καταφθάνει ὁ Μεσσίας, Αντρωτῆς τῶν Αἰχμαλώτων...
 Ἐπὶ ξύλον προσηλοῦσι μεταξὺ ληστῶν τὸν Ὅντα.
 Ὁξος καὶ χολὴν ποτίζουν τὸν τὸ μάρνα παρασχόντα.
 Τῆρ πλευρὰν αὐτοῦ κεντοῦσι καταπατηταὶ τῶν νόμων.
 Τὰ ἱμάτια κληροῦνται μεταξὺ τῶν παρανόμων. .

« Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς! » λέγει ὁ ἐπιεικῆς Δεσπότης
 « Ἄς δοξάσῃ τὸν υἱὸν Σου σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης!
 Νῦν ὁ λόγος Σου, ἢ σὰρξ Σου, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὑψοῦνται
 Διὰ τῆς Σταυρώσεώς της ἐκ τῆς πτώσεως Αντρωῦται.
 Διὰ τοῦ Σταυροῦ μου τούτου τῆρ ζωὴν τῆρ αἰωρίαν
 Δίδω εἰς τὰς ἀνθρωπίνοισι γενεαῖς κληρονομίαν.
 Διὰ τοῦ πικροῦ θανάτου πρὸς Ἀνάστασιν βαδίζω,
 Καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω τῆρ ζωὴν αὐτῆρ χαρίζω! »

Τῆς μεγάλης Τραγωδίας ἡ μεγαλονοητὸς ἡ πρᾶξις,
 Τὸν Ἀδὰμ εἰς τῶν Ἀγγέλων ἐπαρέφερε τὰς τάξεις.
 Ἄπασα ἡ Οἰκουμένη χαίρεται χαρὰν μεγάλην,
 Ὁ Υἱὸς εἰς τοῦ Πατρὸς του ἐπιστρέφει τῆρ ἀγκάλῃν...
 Ἀρχοντες ἀπατεῶνες! Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι!
 Μήτηρ, μάτηρ κοπιᾶτε! Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι!
 Τῶν Ἀγγέλων σάλπιγξ κράζει: ὁ Θεὸς μου ἀναστήτω!
 Καὶ διωκτῆς καὶ ἐχθρὸς μου πᾶς τις διασκορπισθήτω!...

Ἄναστήτω ὁ Θεὸς μου! ὁ Θεὸς τῆς Οἰκουμένης,
 Ὁ Θεὸς τῆς ἀδεκάστου κ' αἰωρίου Εἰμαρμένης!
 Ἄς φωτίσῃ τῆρ γῆν πᾶσαν ἡ Αὐγὴ τῶν λαμπηδόνων,
 Καὶ ἡ λάμψις της ἄς λάμψῃ εἰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων!
 Νῦν ἐλήλυθεν ἡ ὥρα! Πιστὸν Τέκνον τῆς Μητρὸς σου,
 Πρόσελθε ἐν πάσῃ δόξῃ εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς σου...
 Ἄπὸ τῶν τῆς γῆς περάτων ὁ λαὸς μου συναχθήτω,
 Κ' ἔρθους ἄς ἀραφωρήσῃ: Ὁ Θεὸς μου Ἄναστήτω!...